

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Bukowski_Charles-Laska_je_pes.PDB

PDB Name: Bukowski_Charles-Laska_je_pes
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.6.2003
Modification Date: 7.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

CHARLES BUKOWSKI
LÁSKA JE PES

můj táta
v šestnácti letech
za krize
chodíval jsem domů opilý
a všechny mé svršky -
trenýrky, košile, ponožky -
kufr a stránky povídek
bývaly rozházené na
trávníku před domem a po
ulici.

moje matka čekávala
za stromem:
"Henry, Henry, nechod'
dál.. zabije
tě, četl tvoje
povídky..."

"může mi políbit
prdel..."

"Henry, prosím tě, vem
si tohle... a
najdi si podnájem."

ale strachoval se,
že bych nemusel
dodělat školu
a tak jsem se vždycky
vrátil.

jednou večer vešel
se stránkami jedné
z mých povídek
(kterou jsem mu nikdy nedal
přečíst)
a řekl: "tohle je
výborná povídka."
já řekl: "fajn,"
a on mi ji podal
a já si ji přečetl.
byla to povídka
o jednom boháči
který se pohádal se
ženou a odešel
ven do noci
dát si kávu
a pozoroval

číslnici a lžíce
a vidličky a
solničky a pepřenky
a neonový nápis
ve výkladu
a pak se vrátil
do své stáje
aby se podíval na
svého nejoblíbenějšího koně
který ho
kopl do hlavy
a zabil.

nějak ho
ta povídka
musela oslovit
třebaže
když jsem ji psal
neměl jsem vůbec
ponětí, o čem
píšu.

tak jsem mu řekl:
"dobře, tati, mužeš si
ji nechat."
a on si ji vzal
a odešel
a zavřel za sebou.
myslím, že to bylo
asi nejvíc,
co jsme se kdy sblížili.
láska je pes
sýrovitý nohy
duše tvaru konvice
ruce, které nenávidí kulečnicková tága
oči jako spínátka
mám radši červené víno
nudím se v letadle
jsem ukázněný při zemětřesení
a ospalý na pohřbech
zvracím na přehlídkách
a jsem obřadný u šachů
u kundy a v tom, jakou mám péči
v kostelích cítím moč
nemohu už číst
nemohu už spát

oči jako spínátka
mé zelené oči
mám radši bílé víno

můj balíček prezervativů pomalu
teří
vytahuju je
Trojan-Enz
lubricated
pro větší požitek
vytahuju je
a všechny tři si nasadím

stěny v ložnici jsou modré

Lindo, kam ses poděla?
Kateřino, kam ses poděla?

(a Nina se poděla do Anglie)

mám kleštičky na nehty
a čistič skla Windex
zelené oči
modrou ložnici
slunce ostré jako břitva

vypadá to teď jako tuleň
uvízlý na olejnatých skaliscích
kterého obklíčila vojenská dechovka z Long Beach
v 15:36

ozývá se zamnou tikot
ale nejsou to hodiny
cítím, jak se cosi krade kolem
levé strany mého nosu:
vzpomínky na letadla

moje matka měla falešné zuby
můj otec měl falešné zuby
a každou sobotu po celý svůj život
srolovali všechny koberce v domě
napastovali dřevěnou podlahu
a znovu na ni ty koberce položili

a Nina je v Anglii
a Irena fetuje
a já si nasazuju své zelené oči
a ukládám se do své modré ložnice.
v pasti
v zimě mi po stropě plují
mý oči velikosti pouličních
lamp. mám čtyři nohy jako myš ale
peru si svůj prádlo - jsem zarostlý
mám kocovinu stojí mi a nemám právníka.
můj obličej připomíná hadr na podlahu. zpívám
milostné písně a tahám se s ocelí.

radši zemřu než bych brečel. nemůžu
vystát mizery nemůžu bez nich žít.
opírám si hlavu o bílou
ledničku a chce se mi vydat ze sebe
poslední srdcervoucí výkřik života ale
jsem větší než pohoří.
za práci
to bylo ve Filadelfii a barman řekl,
co to bude? a já řekl, jedno točený, Jime,
potřebuju si spravit nervy, jdu
se poohlídnout po práci. ty, povídá,
po práci?
jo, Jime, viděl jsem něco v novinách,
berou i nevyučené.
a on na to, kruci, přece nechceš makat,
a já řekl, kruci, to ne, ale potřebuju prachy,
a dopil jsem pivo
a sed jsem na autobus a sledoval čísla domů
a to moje se pořád blížilo,
až konečně přišlo,
a já zatáh za šňůru, autobus zastavil a
já vystoupil.
byl to veliký barák celý z plechu,
posuvná vrata zabořená do hlíny,
odtáh jsem je a vstoupil

a nebyla tam ani podlaha, zas jen udusaná hlína,
hrbolatá, vlhká, a všude plno smradu
a rambajs, jako když se něco řeže
a do něčeho vrtá, a všude tma
a po můstkách nahoře chodili chlapi
a další tlačili po zemi vozíky
a další seděli u mašin a něco vyráběli
a praskali tam blesky a duněl hrom
a najednou se mi nad hlavou zahoupalo vědro
ohně, řvalo a vřelo plameny,
jen tak zavěšené na řetězu, a řítilo se přímo na mě
a někdo zaječel, HEJ, DÁVEJ BACHA!
a já se jen taktak přikrčil,
shora mě omet žár
a někdo se zeptal,
CO TADY CHCEŠ?
a já řek, KDE TADY MÁTE HAJZL?
řekli mi to
a já tam zapad,
a pak jsem vyšel a uviděl zas ty siluety chlapů,
jak mátoží plameny a rámusem, a
nabral jsem to ke dveřím, vypad ven a
sednul na autobus a jel zpátky do putyky. posadil jsem se
a objednal si další pivo, a Jim se zeptal,
co se stalo? a já řek, nechtěli mně, Jime.
a pak přišla jedna kurva a všichni
na ni civěli, vypadala pěkně, a vzpomínám, že
jsem si snad poprvé v životě přál mít
vaginu a poštěvák místo toho, co mám, ale za 2 nebo 3 dny
mě to přešlo a dál jsem čet v novinách
"volná místa".
poznámka ke složení mas
někteří lidé jsou mladí a nic
víc a
někteří lidé jsou staří a nic
víc
a někteří lidé jsou něco mezi
prostě něco mezi.

a kdyby se mouchy hodily do
gala
a všechny domy shořely ve
zlatém ohni,
kdyby se nebesa vrtěla jak břišní
tanečnice
a všechny atomové bomby začaly
řvát,
někteří lidé by byli mladí a nic
víc,
a zbytek by zůstal stejný.

těch pár, co jsou jiní,
rychle vyřídí
policie, vlastní matky, vůlastní
bratři, ostatní; vyřídí se
sami.

zbývá jen to, co
vidíš.
je to
drsný.
bílí básníci
bílí básníci klepou obvykle brzo po ránu
a klepou a zvoní

buší a vyzvánějí
i když rolety jsou ještě dole;
konečně s kocovinou vstanu
počítám, že takováhle tvrdošijnost
určitě znamená štěstí, terno v té či oné
podobě - ženské nebo peněžní...
"nojo! nojo!" křičím
a rozhlížím se, čím zakrýt své ošklivé
nahé tělo, někdy se musím nejdřív vyblít,
pak vykloktat; kloktání mi jen znova zdvihá žaludek.
nechám toho - jdu ke dveřím -
"ano?"
"vy jste Bukowski?"
"jo, pojd'te dál."

sedíme a koukáme na sebe -
je strašně statný a mladý -
šaty poslední módy -
barvičky a hedvábí -
tvář jako lasička -
"vy se na mě nepamatujete?"
ptá se.
"ne."
"už jsem tady byl. rychle jste mě vyprovodil. nelíbily se vám moje
básně."
"je spousta důvodů, proč se člověku básně nemusí
líbit."
"podívejte se na tyhle."
vrazí mi je do ruky. byly placatější než papír, na kterém byly
napsány. nebyl v nich ani trt, ani
plamínek, ani hlásek. jakživ jsem nečet
míň.
"hm," řekl jsem, "nojo."

"chcete říct, že se vám
NELÍBĚJÍ?"

"nic v nich není - jsou jako nočník odpařených chcanek."

sebral papíry, vstal a začal se mi špacírovat po
pokoji. "heleďte, Bukowski. dohodím vám pár buchet z Malibu
buchet, jaký jste jakživ
neviděl."

"jó, synku?" zeptal jsem se.

"jo, jo,"
řekl.

a vyběhl ze
dveří.

jeho buchty z Malibu byly jako ty jeho
básně: ne a ne
být hotové.
vajíčko
je mu 17.
mami, povídal tuhle, jak mám rozbít
vajíčko?

hele, řekla mi jeho matka, nemusíš
tady sedět a takhle koukat.

ale, mami, řekl, roztek se mi žloutek.

nemůžu jíst rozteklej žloutek.

nojo, řekla mi jeho matka, ty jseš chlapák,
makal jsi na jatkách, ve fabrikách,
seděl jsi v lapáku, jsi prostě chlapák,
ale všichni lidi nemusí být jako ty,
to přece neznamená, že jsou všichni pitomý a ty máš
pravdu.

mami, řekl, můžeš mi přinést pár lahví koly,
až půjdeš z práce?

hele, Raleigh, řekla mu, nemůžeš si pro ty koly
dojet na kole, chodím z práce hrozně
utahaná.

ale, mami, když je tam ten kopec.

jakej kopec, Raleigh?

no, je tam přece kopec,
musel bych ho
vobject.

no prosím, řekla mně, myslíš, že jsi
kdovíjaký chlapák, houpal jsi tondu
u dráhy, slyším to pokaždý, když se ožereš:
"houpal jsem tondu u dráhy."

taky že jo, řekl jsem, houpal.
no, a co je na tom?
každej musí někde makat.

mami, řekl kluk, přineseš mi ty
koly?

mám toho kluka fakt rád. myslím, že je moc
hodnej, a až se naučí, jak rozbít
vajíčko, určitě dokáže něco
neobyčejného. zatím
spím s jeho mámou
a snažím se vyhýbat
hádkám.
kosti mého strýce
kosti mého strýce
se proháněly na motorce po Arkádii
a znásilnily hospodyňku
v garáži
ověšené hráběma a hadicema
kosti mého strýce
po sobě zanechaly:
1) sklenici burákové pomazánky
a
2) dvě holky jménem
Katherine &
Betsy a
3) bordelářskou manželku která ustavičně
řvala.
kosti mého strýce
taky sázely na
koníčky
a
padělaly peníze -
většinou deseticentáky, a FBI po něm pátrala kvůli

něčemu mnohem závažnějšímu
ale kvůli čemu
to jsem už
zapomněl.
kosti mého strýce
se táhly do dále
a přesto se zdály krátké
a když jste se dívali
jak se k vám blíží
prohýbaly se pod kolena
jako luky.

kosti mého strýce
kouřily a klely
a byly pohřbeny
kde se pohřbívají kosti
které nemají
peníze.

málem bych vám zapomněl říct:
jeho kosti se jmenovaly "John"
a
měly zelené oči
které se
nezachovaly.
vracím se tam, kde jsem byl
kdysi jsem odšroubovával spodní kryt
telefonu a vycpával ho hadry
a když někdo klepal
neotvíral jsem a když byli neodbytní
spustil jsem na ně tak sprostě
že rychle mizeli.

další starý blázen
se zlatými křídly
povislým bílým břichem
a
očima, které vyrazí dech
slunci.
ach...
piju německý pivo
a snažím se zplodit
nesmrtelnou báseň v
5 hodin odpoledne.
ale, sám jsem přece říkal
studentům, že hlavní
je o nic se nesnažit.

ale když nejsou k mání
ženské a koně
neběží
co jiného se dá dělat?

měl jsem pár
sexuálních fantasií
zašel jsem na oběd
odeslal tři dopisy
a udělal nákup v koloniálu.
v televizi nic.
telefon mlčí.
prošťoural jsem si zuby
zubní nití.

pršet nebude a já naslouchám,

jak přijíždějí první
lidi z práce, jak
vjíždějí dovnitř a parkují
za sousedním
činžákem.

sedím a piju německý pivo
a snažím se zplodit tu
nejlepší báseň
ale už ji nenapišu.
budu jen pít dál
víc a víc německýho piva
balit si cigára
a okolo jedenácté večer
budu rozvalený
na nerozestlané posteli
tváří nahoru
spát pod elektrickým
světlem
a pořád ještě budu čekat
na tu nesmrtelnou
báseň.
99 ku jedné
ovadlý žralok
mi jde po koulích
když procházím oddělením masa
hledaje salámy a sýr

fialově zmalované paničky
osahávající
avokáda po 75 centech
vědí, že můj nákupní vozík je
předimenzovanéj čurák

jsem muž s křiklavými hodinkami
stojící v hospodské telefonní budce
který cucá jahodově červený cecek
v nepřehledném filadelfském davu.

náhle se všude kolem ozve křik
ZNÁSILNĚNÍ ZNÁSILNĚNÍ ZNÁSILNĚNÍ
a já ho strkám do čehosi pod sebou
obarvené zrzavé vlasy, páchnoucí dech, modré zuby

míval jsem rád Moneta
moc jsem ho míval rád
připadalo mi zvláštní, jakým způsobem
zacházel s barvami

ženy jsou strašně drahé
psí obojky jsou drahé
začnu prodávat vzduch v tmavooranžových pytlících
pod značkou "měsíční květy"

míval jsem rád láhve plné krve
mladé dívky v kabátech z velbloudí vlny
Prince Valiant
kouzlo Pepka námořníka

zápas spočívá v zápase samotném
jako vývrtka
pořádnému chlapovi se nedostane korek do vína

tohle už napadlo milióny mužů

při holení,
že vzít si život je možná lepší než
zbavovat se vousů

plivni na hadřík a očisti si zpětné
zrcátko, uháněj jako o život, opilej vocase,
kurvy zvítězí, blázni zvítězí
ale ty přesto vyraž jako kůň ze startovacího boxu.
nevypadalo to tam zle
měla macatý stehna
a krásně se smála
smála se všemu
měla žlutý závěsy
a já skončil
a odkulil se
a než odešla do koupelny
sáhla pod postel a
hodila mi jakýsi hadr.
byl ztvrdlý
naškrobený spermatem ostatních
chlapů.
utřel jsem se do prostěradla.

když se vrátila
sehnula se
a já to uviděl zezadu
v plné kráse
když pouštěla
Mozarta.
konec krátké lásky
zkusil jsem to tentokrát
vestoje.
obvykle to
nejde.
nyní to vypadalo,
že...

pořád mlela:
"panebože, ty máš tak
nádherný nohy!"

bylo to prima,
dokud se neodrazila
nohama od země
a neobtočila je
kolem mých beder.

"panebože, ty máš tak
nádherný nohy!"

vážila nějakých 63
kilo a visela na mně, zatímco
já makal.

když jsem ejakuloval,
ucítil jsem bolest
vystřelující nahoru páteří.

spustil jsem ji na
gauč a pobíhal
po pokoji.
bolest nepřestávala.

"heleď," řekl jsem,

"raděj běž. musím si
vyvolat v temné komoře
jeden film."

oblékla se a odešla
a já si šel do
kuchyně pro sklenici
vody. plnou sklenici jsem
uchopil levou rukou.
bolest vyběhla až za
uši a já tu
sklenici pustil
a ona se rozbila o podlahu.

napustil jsem si plnou vanu
horké vody s minerální solí.
zrovna jsem se do ní natáhl,
když zazvonil telefon.
jak jsem se pokusil narovnat
záda,
bolest se rozšířila
na krk a paže.
plácнул jsem sebou,
pevně se přidržel okrajů vany
a vylezl
se zelenými a žlutými a červenými
záblesky před
očima.

telefon pořád vyzváněl.
zvedl jsem ho:
"haló!"

"MILUJU TĚ!" řekla.

"dík," řekl jsem já.
"to je všechno, co mi
řekneš?"

"ano."

"di do prdele!" řekla a
zavěsila.

láska usychá, pomyslel jsem si,
když jsem se vracel zpět
do koupelny, dokonce rychleji
než sperma.
Chopin Bukowski
tohle je mé piano.

zvoní telefon a lidi se ptají:
co děláš? co tak se
s námi opít?

a já říkám:
sedím za pianem.

cože?

sedím za pianem

a zavěším.

lidi mě potřebují. naplňuji
je. když mě chvilku nevidí,
zoufají si, jsou z toho
nemocní.

ale když je vidím příliš často,
onemocním já. je těžké žít
a nebýt sám živ.

mé piano ke mně
mluví.

někdy jsou ty kousky
roztěkané a nepříliš dobré.
jindy
jsem tak dobrý, že se cítím jak
Chopin.

někdy vypadnu ze cviku
někdy hraju falešně.
to nevádí.

já totiž klidně můžu poblít
klávesnici
ale budou to moje zvrátky.

je to lepší než sedět v místnosti
s třemi nebo čtyřmi lidmi
a jejich piany.

tohle je mé piano
a je lepší než to jejich.

a oni ho buď mají nebo nemají
rádi.
dvojčata
hele, řekl mi kamarád, chtěl bych tě seznámit
s Otrapou Harrym, je ti podobnej.
a já řekl: tak jo, a šli jsme do
lacinýho hotelu.
v hale sedělo pár dědků a dívali
se na nějaký program v televizi
a my vyšli po schodech k pokoji
č.209 a tam byl Otrapa,
seděl na židli s proutěným opěradlem,
u nohou láhev vína,
na stěně loňský kalendář.
"tak se hoši posad'te," řekl,
"problém je v tom, že
se lidi k sobě nechovaj lidsky."
dívali jsme se, jak si pomalu balí
cigaretu z Bull Durhamu.
"mám košili 44 a zabiju
každýho, kdo mě nasere,"
olízl ubalenou cigaretu
a pak si odplívl na koberec.
"jako doma, hoši, jako doma."

"jak se máš, Otrapo?" zeptal se
můj kamarád.

"příšerně. jsem zamilovanej do jedny kurvy,
kterou jsem už čtyři týdny neviděl."

"co myslíš, že asi teď dělá, Harry?"

"no, řek bych, že zrovna teď
někomu kouří kládu."

popadl láhev vína
a pořádně si přihnul.

"heleď," řekl Otrapovi můj kamarád,
"my budeme muset jít."

"fajn, čas a příliv, ty
nepočkají..."

zadíval se na mě:
"jakže se to sakra jmenuješ?"

"Salomski."

"těšilo mě, mladej."

"nápodobně."

sešli jsme dolů po schodech.
dědci se pořád dívali
v hale na televizi.

"co si o něm myslíš?"
zeptal se mě kamarád.

"doprdele," řekl jsem, "je
fakt třída. to teda jo."
včela
myslím, že jako každý jiný chlapec
jsem měl jednoho nejlepšího kamaráda v okolí,
jmenoval se Evžen a byl větší
než já a o rok starší.
Evžen mě pěkně řezal.
pořád jsme se rvali.
snažil jsem se ho přeprat, ale bez valného
úspěchu.

jednou jsme spolu skákali ze střechy garáže,
abychom dokázali svou odvahu.
já jsem si vymkl kotník a on z toho vyšel čistý
jako čerstvě zabalené máslo.

řekl bych, že jediná dobrá věc, kterou pro mě kdy udělal,
byla, když jsem běhal bosky a bodla mě včela
a pak jsem seděl a vytahoval si žihadlo,
že řekl:
"já tu svini dostanu!"

a dostal.
tenisovou raketou
a gumovou palicí.

bylo to v pořádku
říká se, že stejně
umřou.

noha mi natekla na dvojnásobek
a musel jsem zůstat v posteli
a modlil se za smrt.

a Evžen šel dál, aby se stal
admirálem či korvetním kapitánem nebo
prostě nějakou vysokou šarží v námořnictvu Spojených států
a prošel bez úhony jednou nebo
dvěma válkami.

představuji si ho teď jako starého muže
v houpacím křesle
s falešnými zuby
a sklenkou podmáslí...

zatímco já opilý
prstem šoustám tuhle devatenáctiletou groupie,
kterou mám v posteli.

ale nejhorší na tom je
(jako když jsme skákali z té garáže)
že Evžen mě zase trumfnul,
protože ten po mně
ani nevzdechne.
umění prohrávat
zarudlá tvář
Texasana
a stáří,
na dostizích v L.A.
hovoří ke skupince lidí.
běží se čtvrtý dostih
a on je na
odchodu:
"tak, nashle,
chlapi, dá-li pámbu,
uvidíme se zas
zítra..."

"prima chlap."
"jo."

vyjde na
parkoviště
usedne do 12 let
starého auta

odtud pojede
do penzionu

v pokoji nebude
mít záchod ani
koupelnu

bude tam
jedno okno s
potrhanou papírovou roletou
a za ním bude
vydrolená betonová zeď
s nějakou sprayem nastříkanou sprostěrnou
od gangu mexikánských mladíků

sundá si
boty a
natáhne se na postel

bude tma
ale on si

nerozsvítí

nemá nic na
práci.
čas k posrání
zpola opilý
jsem vypadl z jejího bytu
z jejích teplých peřin
a měl jsem kocovinu
a nevěděl ani, co je to za
město.
chodil jsem dokola
a nemohl jsem najít svoje auto.
věděl jsem ale, že někde je.
a pak jsem se ztratil
taky.
chodil jsem do kola, byla
středa ráno a na jihu
jsem viděl oceán.
jenže jak už to s pitím bývá:
sraní jsem měl úplně
na krajíčku.
zamířil jsem k moři.
těsně u moře jsem uviděl
hnědou cihlovou
budku.
vešel jsem do vnitř. na jedné
z mís funěl nějaký
dědek.
"ahoj kámo," řekl.
"ahoj," odpověděl jsem.
"je to tam k posrání,
že jo?" řekl ten
staroch.
"je," odpověděl jsem.
"nechceš loka?"
"před polednem nikdy."
"kolik máš hodin?"
"11:58."
"tak to máme za dvě minuty."
utřel jsem se, spláchl, natáhl si
kalhoty a vyšel z kabiny.
ten staroch seděl pořád ještě na míse
a funěl
ukázal na láhev vína
u svých nohou
byla skoro prázdná
a já vyžahl asi
tak půlku z toho, co v ní zbylo.
podal jsem mu hrozně starou pomačkanou
dolarovku
a vyšel ven na trávník
a vyblil se.
zažíval jsem se na oceán a ten
vypadal dobře, celý modrý a
zelený a plný žraloků.
šel jsem odtamtud zase zpátky
na ulici
rozhodnutý najít svůj automobil.
trvalo mi to hodinu a čtvrt
a když jsem ho našel
nasedl jsem a odjel
předstíraje, že toho vím zrovna tolik
jako každej

druhej.
báseň pro čističe bot
rovnováhu udržují šneci šplhající po
srážech Santa Moniky:
šťěstí je procházet se po Western Avenue,
když na tebe pokřikují holky
z masážního salónu: "Nazdar, milánku!"
zázrak je mít v pětapadesáti
5 žen, které tě milují,
a krásné je, že ty můžeš milovat
jen jednu z nich.
darem je mít dceru něžnější než
ty sám, jejíž smích je jemnější
než tvůj.
mír přináší jízda
v modrém Brouku z roku 1967, když se řítíš ulicemi
jako teenager s rádiem naladěným na dobrou
stanici, cítíš slunce, slyšíš
jak motor po generální opravě
spokojeně přede,
jak se proplétáš mezi auty.
dobré je mít rád rock,
symfonickou hudbu, jazz...
cokoliv, co obsahuje původní energii
radosti.

a pravděpodobnost, která se vrací,
je tmavomodrá hloubka
ubohosti, ty sám
mezi gilotinovými stěnami
rozzuřený na zvonění telefonu
nebo čísi vzdalující se kroky;
ale druhá pravděpodobnost -
to, že pak člověku narostou křídla -
způsobuje, že dívka u pokladny
v samoobsluze vypadá jako
Marilyn,
jako Jackie, než uhnały svého milence z Harvardu,
jako spolužačka ze školy, kterou jsme
všichni doprovázeli domů.

tohle ti tedy pomáhá věřit
v něco víc než ve smrt:
auto jedoucí
úzkou uličkou,
uhne ke straně,
abys mohl projít; nebo starej zápasník
Krásnej Jack jako čistič bot,
když rozházel všechny svoje prachy
na večírcích
za ženský
a příživníky,
a teď si brouká a dýchá na kůži,
leští hadrem botu a
vzhlédne a řekne:
"sakra, chvíli jsem byl
král, za ty prachy to
stálo."

já bývám zatrpklejší,
ale často to chutná
sladce. to je tím, že jsem
se to bál vyslovit. je to, jako
když ti tvá žena řekne:

"řekni, že mě miluješ,"
a tobě to nejde.

až mě uvidíte šklebit se
z mého modrého Brouka
jak jedu na žlutou a
mírím přímo do slunce
budu znova lapen
v náručí
bláznivého života
a přemýšlet o akrobatech
a skrčcích s tlustými doutníky
o ruské zimě počátkem čtyřicátých let
o Chopinovi s hrstí polské země
o staré usměmavé servírce, přinášející
mi další šálek
kávy.

nejlepší z vás
mám ráději než si myslíte.
na ostatních nezáleží
kromě toho, že mají prsty a hlavy
a někteří z nich oči
a většina z nich nohy
a všichni
dobré a zlé sny
a cestu před sebou.

spravedlnost vítězí vždy a všude
a samopaly a zabijáci
a pouliční barikády
vás o tom přesvědčí
zrovna tak.
co chtějí
Vallejo píšící o
osamělosti a umírající přitom
hladem;
Van Goghovo ucho odmítnuté
jednou kurvou;
Rimbaud utíkající do Afriky
hledat zlato a nalézající
nevylečitelný případ syfilidy;
ohluchlý Beethoven;
Pound vláčený ulicemi
v kleci;
Chatterton beroucí si jed na krysy;
Hemingwayův mozek padající do
pomerančového džusu;
Pascal přerezávající si žíly
ve vaně;
Artaud pod zínkem s bláznů;
Dostojevský postavený ke zdi;
Crane skákající do lodního šroubu;
Lorca zastřelený na silnici španělskými
jednotkami;
Berryman skákající z mostu;
Burroughs střílející vlastní ženu;
Mailer bodající tu svoji nožem.
- přesně tohle lidi chtějí:
zasrané divadlo Boží
osvětlený billboard
uprostřed pekla.
přesně tohle chtějí,
ta parta

zabedněnců,
neschopných
zazobaných
a ubohých
ctitelů karnevalů
cosi
došly mi sirky.
péra v gauči
jsou polámaná.
ukradli mi kufr.
ukradli mi olejovou kresbu
dvou růžových očí.
auto je v háji.
v koupelně lezou po zdi ryběnky.
má láska je v háji.
zato akcie šly dnes
nahoru.
dědictví poddajných
jestliže trpím u tohoto
psacího stroje
pomyslete, jak bych se asi cítil
mezi sběrači
salátu v Salinas

myslím na muže
které jsem poznal v
továrnách
bez možnosti dostat
se ven -
dusící se žitím
dusící se smíchy
při Bobu Hopeovi nebo Lucille
Ballové zatímco
dvě tři děti tlučou
tenisáky o
zed'.

některých sebevražd si nikdo
ani nevšimne.
pes
osamělý pes
jdoucí po rozpáleném letním
chodníku
vypadá, jako by měl moc
deseti tisíc bohů.

proč tomu tak je?
předpověď počasí
myslím, že v nějakém španělském městě zrovna teď
prší
zatímco já se cítím takhle
mizerně;
rád o tom tímhle způsobem
přemýšlím.
pojdme do nějakého mexického zapadákova -
zní to krásně:
mexický zapadákov
zatímco se cítím takhle
mizerně
lety zažloutlé stěny -
ten déšť
za oknem,
vepř převalující se v noci ve chlívku
vyrušený deštěm,

drobná očka jako dvě dohořívající cigarety
a ten prokletý ocásek:
vidíte?
lidi si představit neumím
představit si lidi je pro mě strašně těžké.
možná se cítí takhle mizerně,
skoro stejně mizerně.
zajímalo by mě, co dělají, když se cítí
mizerně.
pravděpodobně o tom nemluví.
řeknou jen:
"podívejte, prší."
tak je to nejlepši.
sám se všemi
tělo obepíná kost
a dovnitř
dají mozek a
někdy duši,
a ženy rozbíjejí
vázy o stěny
a muži pijí
přespříliš
a nikdo nikdy
nenajde toho pravého
ale lidi nepřestávají
hledat
hemží se z postele
do postele.
tělo obepíná
kost a
tělo hledá
něco víc než
tělo.

není v tom vůbec
naděje:
všichni jsme ve spárech
stejného
osudu.

nikdo nikoho nikdy
nenalezne.

městské skládky se plní
smetiště se plní
blázince se plní
nemocnice se plní
hřbitovy se plní

nic jiného se
nenaplní.
sladká hudba
je víc než láska, protože
nezraňuje: po ránu
si pouští rádio, Brahms nebo Ivese
nebo Stravinského nebo Mozarta. uvaří
vajíčka, přičemž nahlas počítá vteřiny: 56
57, 58... oloupe vajíčka, přinese
mi je do postele. po snídani je to
stejná židle a poslech klasické
hudby. má první sklenku
skotské a třetí cigaretu. říkám jí,
že musím na dostihy. je tady
už skoro dvě noci a dva dny. "kdy

tě zase uvidím?" ptám se. říká,
že je to na mě. při-
kývnu a hraje Mozart.
takhle to hraješ ty
nazvi to láskou
postav to do slábnoucího
světla
navlékni to do šatů
modli se zpívej žebrej plač směj se
zhasni světla
pust' rádio
a vraž do toho:
máslo, syrová vejce, včerejší
noviny;
jednu novou tkaničku do bot, pak přidej
papriku, cukr, sůl pepř
a zavolej opilé tetě do
Calexica;
nazvi to láskou, sešíváš
to prima, přidej
zelí a kašulírování
potom ohřát
zleva
potom ohřát zprava,
dát do krabice
a odložit
nechat zvracet na
prahu, zatímco ty
se jdeš hrabat v
hortenziích.
útěk
utéct černé pavoučí vdově
je stejný zázrak jako umělecké dílo.
jakou pavučinu umí utkat
na níž si tě přitahuje
obejme tě
a pak, když je ukojená
zavraždí tě
ve svém oběti
a vysaje z tebe krev.

utekl jsem své černé vdově
protože měla ve své síti
příliš mnoho mužů
a zatímco objímala jednoho
a pak druhého a pak zas
dalšího
já polehoučku
vyklouzl ven
tam, kde jsem byl předtím.

budu jí chybět - ne kvůli mé lásce,
jen kvůli chuti mé krve,
ale ona je dobrá, najde si jinou
krev;
je tak dobrá, až je mi skoro líto, že jsem se
nenechal zabít;
utekl jsem pozoruji jiné
pavučiny.